

Dario

Autor Hrvoje
 Èetvrtak, 08 Sijeèanj 2009
 Zadnja Promjena Èetvrtak, 08 Sijeèanj 2009

Uvijek kada mi je teško ili kada me snađe neka nevolja sjetim se drage mi Gospe i Gospodina Isusa. Molim ih za pomoæ, milost, neki savjet ili znak i uvijek mi pomognu. Neki dan sam se zapitao da li sam ja napravio nekada nešto za njih. Nisam, sve do danas, kada sam odlueio svjedoèiti o milostima koje sam dobio. Ovo svjedoèenje æe biti nešto što ja dajem njima kao zahvalu za sve što su oni uèinili za mene. Malo naspram Njihovih milosti ali od srca.

Citiram:

“U Međugorje idu samo oni koji su pozvani od Gospe i nemojte misliti da idete kod nje sluèajno.”

Ova reèenica ostat æe mi u sjeæanju valjda dok sam živ, a prenosit æu je svugdje gdje god budem mogao. Meni je trebalo otprilike 33 godine da odem kod Gospe i posjetim Međugorje. Od moga prvog posjeta Međugorja pa do danas mogu slobodno reæi da mi se život u potpunosti preokrenuo i promijenio.

Prije nego što napišem kako mi se život promijenio, osjeæam potrebu da napišem kako sam živio prije.

Prije moga prvog susreta s Međugorjem i Gospom, živio sam dobro s moga gledašta, ali kada sam upoznao Gospu i njene milosti, tek sam onda shvatio što je živjeti dobro.

Kako sam živio prije? Skroz krivo!

Nisam bio redovit u molitvi, nisam išao redovito u crkvu i na ispovijed, psovao sam jako, lagao sam, bilo mi je samo važno da se dobro provodim, da imam novca za te moje provode i mislio sam da je to najvažnije. Nisam baš previše mario za ljude oko sebe i nisam slušao nikoga, mislio sam da sam najpametniji. Nikada se nikoga nisam bojao, i nikada nisam nikome ostao dužan. Bilo mi je normalno potuæi se, ili posvađati se s nekim, a da nisam osjetio nikada niti malo grižnje savjesti, glavno da je meni bilo dobro. Tetovirao sam se, znao sam uzimati neke opijate od kojih bi stekao dojam da mi je super. Bilo mi je normalno da kada doðem u kafiaè naruèim neko žestoko piæe jer sam mislio da sam tada veæi u oèima drugih. Znao sam sjesti na motor i otiaèi na neki moto susret, tamo se napiti, slušati rock&roll i prepustiti se provodu po dva, tri dana bez odmora.

Danas isto vozim motor, obilazim takove manifestacije, ali ih doživljam na drugaèiji naèin. Nema više prekomjernog uzimanja alkohola, korištenja opijata ili ludorija koje su mi nekada bile normalne. Danas mi je lijepo otiaèi na moto susret da bih vidio prijatelje, družio se s njima i razgovarao, sklapao nova poznanstva, upoznao razlièite obiaèe i mjesta na kojima nikada nisam bio. Možda ih danas-sutra sve lijepo odvedem organizirano Gospi u Međugorje.

U braku sam od 2002. godine. Nismo nikako mogli dobiti potomke. Išli smo na preglede kod doktora, dijagnoza sve u najboljem redu, a potomstva nema. Usljedila su pitanja u stilu: kako, zašto, zbog èega? Objašnjenje: stres, brzi život i iscrpljenost.

U tom trenutku sam poèeo razmišljati da moram nešto promijeniti.

Mojim promjenama najviše su zaslužni Gospa, Gospodin Isus, vjera, moja supruga, kuma Ivana i Robert. Supruga me nagovorila da krenem redovno u crkvu, kuma mi je isprièala puno stvari u svezi vjere, a Robert me poveo u Međugorje na hodoèašæe Gospi, nakon nekoliko godina zvanja. Nisam znao što me tamo èeka, ali veæ nakon prvih pola sata vožnje razbijene su moje nedoumice. Bio sam uvjeren da æu u Međugorju doživjeti nešto.

Ne, nisam je vidio, ali sam osjetio i doživio nešto što je za mene jako velika stvar.

Osjetio sam i doživio nešto što bi svi trebali doživjeti.

Doživio sam Mir.

Takav mir, spokoj i olakšanje nisam doživio nikada i nigdje u životu. Odlueio sam veæ tada, na mom prvom susretu s

Gospom i Međugorjem da æu iæi svake godine barem jednom i tako i je. Držim se toga i ne mislim promijeniti mišljenje. Milosti, i uslišanja mojih molitvi su došle kasnije.

Ukratko!

Danas sam redovno u crkvi barem jednom tjedno, nema dana kada se ne zahvalim Gospi i Isusu, redovno molim za sve, idem na ispovijed, ljudi koji su me znali prije i koji me znaju danas, kažu da sam se smirio, kažu da sam skroz drugaèiji, mirniji, staloženiji i da mi se fitilj produžio tj. da ne planem više kao nekada, nauèio sam opræštati i slušati ljude oko sebe, a najvažnije od svega postao sam naj sretniji èovjek na svijetu.

Postao sam otac. Blizanci!

Dvoje prekrasnih malih anđela, cura i deèko, koji su rođeni samo Božjom i Gospinom voljom, a nakon što sam ja krenuo putem vjere, i nakon mojih odlazaka Gospi u Međugorje. Druga objašnjenja, osim Gospine i Božje providnosti ne postoje. Mislim da æe moje svjedoèenje nekom pomoæi, moжда se pronađe u ovoj mojoj prièi. Nisam pisao baš sve, ne bi to bilo dobro, ali izvucite između redaka. Bilo je svega u mome životu, međutim to sada više nije važno, jer je to moja prošlost. Danas svoj život dijelim na dva dijela. Na život prije susreta sa Gospom i Međugorjem i na život s Gospom. Svjedoèim gdje god mogu o tome. Krunica mi je uvijek uz mene, slika Gospe također, na moto opremi nema više nekih glupih prišivki veæ je prisutna Gospa, krunica i samo obilježja vjere. Živim i danas život otprilike kao i prije i tko me ne pozna rekao bi da sam isti, međutim u mom sadašnjem naèinu života svugdje je prisutna Gospa, vjera, molitva, crkva, Bog. Nastojim iz dana u dan iæi putem vjere, onako kao što draga Gospa govori i poruèuje, u miru, molitvi, sa srcem i dušom punom vjere. Molim se, slušam, vjerujem, i nadam se da æu se iskupiti za sve što sam loše napravio u svom životu. I dalje sam ponosan i srèan, samo na drugi naèin. Ne znam da li je preuranjeno govoriti da sam se u potpunosti preobratio, ali nastojim u tome, i iz dana u dan nešto mijenjam, jer si danas prvo postavim pitanje je li to u redu prema Gospi i Gospodinu Isusu? Ne mogu reæi da ne griješim, ali sam danas svjestan svojih grijeha, propusta i grešaka i nastojim ne griješiti i ispravljati ih. Svjestan sam da se ne mogu odjednom preobratiti i promijeniti, ali se budim s nadom da æu biti bolji, i nastojim u svemu živjeti u skladu s vjerom, Gospom i Gospodinom Isusom. Na kraju krajeva, draga Gospa, vjera i Gospodin Isus, oni su prisutni, tu su, među nama, samo ih treba doživjeti. Ja sam jedan od sretnika koji su ih doživjeli, i mogu reæi da sam stvarno sretan, jer kada malo razmislim, kakav bi i gdje bi bio da nisam otišao u Međugorje odnosno da me draga Gospa nije pozvala, ili još bolje, da se nisam odazvao Njenom pozivu.